

OPINIÓ:

EL REGENERACIONISME ESPORTIU

Javier Hernández Vázquez

Actualment, l'esport té vincles de poder altament significants en els diferents medis sociològics humans. Té un poder de convocatòria que difícilment atenyen els partits polítics, els sindicats, les associacions professionals, etc... És també un poderós instrument d'ocupar espais de comunicació, sigui escrita, verbal, visionada, etc... És un poderós mitjà polític per aconseguir una "visió" important de la capacitat que tenen els governs d'organitzar i desenvolupar objectius que tenen una gran rendibilitat política. És un poderós instrument econòmic, generant llocs de treball i invertint en nombroses empreses de forma directa o indirecta. És capaç d'aglutinar classes socials que difícilment podrien interactuar, provocant "un fet sociològic inèdit" d'aquestes darreres dècades. Tot això crea una situació totalment nova i que no troba parangó en les relacions humanes del segle XX. Tanmateix, sembla que alguns professionals es qüestionen certs plantejaments que procedeixen de l'esport i que són en gran part l'essència d'unes necessitats socials que sorgeixen i que no són exclusivistes del moviment polític que governa, en realitat són del passat i del moment en què vivim i que no podem obviar. Per això, creiem en el regeneracionisme de l'esport dintre de l'activitat física no com un model d'aquest sinó com una part integrant, ja que històricament l'activitat física és inherent a l'home com la pròpia espiritualitat.

Si el ja conegut binomi ànima-cos mai no va aconseguir desvincular-se, actualment pensar en aquesta possibilitat és altament arriscat per als més avesats a la filosofia. El nostre propòsit és emfatitzar que l'esport forma part de la nostra cultura i regeneracionar-lo en pro d'una activitat física dinàmica i flexible serà la tasca dels propers anys. L'esport és el que és en la mesura que la societat vol materialitzar-lo així, i la nostra pretensió acadèmica i universitària passa per satisfer les necessitats que es creïn en la societat; posar-ho en dubte és un costum orteguian -però no pragmàtic- en una societat que necessita dinamisme que el món laboral no li pot oferir, degut al sedentarisme cada cop més gran en el desenvolupament de les professions.

El regeneracionisme de l'esport passa per trobar un marc idoni en els plans d'estudi, però també serà necessari ressaltar que sense un estudi profund de l'activitat física en les diferents edats evolutives, sense un coneixement pedagògic de l'activitat física, de les adaptacions fisiològiques que es produeixen a través de l'exercici, dels aspectes biomecànics necessaris per a una major eficiència i de la importància de l'activitat física en poblacions especials, i sense tantes altres opcions que són necessàries, serà impossible aconseguir que la persona sigui més integral i no es basi només en conjectures vagament filosòfiques que no condueixen a la vida real i s'allunyen d'una professió de definició excessivament genèrica i que encara no ha arribat a la majoria d'edat, per donar salts en el buit o provocar distorsions que ens portarien a desapropiar situacions històriques úniques i que trigarien molt de temps en tornar a produir-se. Mentre comencen a produir-se aquestes reflexions apareixen esdeveniments de nous projectes professionals en el nostre país. Entre aquests els esportius, que vénen configurant unes situacions semblants a les que van succeir en les últimes dècades i que ens situen altre cop en un replantejament de les ciències del moviment humà, com si algunes activitats hi fossin alienes i el que en l'actualitat preconitzem és el seu desenvolupament abraçant totes les possibilitats que està oferint la societat i que aquesta ens demana amb més urgència. També són amoïnants les desavinences que té l'esport en el context en què es realitza, i concretament la violència en la competició esportiva, cada dia és més preocupant, i no són poques les vegades en què hom intenta de justificar-la per l'apassionament o per altres circumstàncies alienes a l'esport. La transcendència del moment ha de fer reflexionar els professionals de l'activitat física i de l'esport sobre fins a quin punt nosaltres podem posar límit i educar en un sentit més ampli. Potser és una utopia el sol fet de plantejar-ho, però estem segurs que en la voluntat de tots es troba el desig d'una competició equilibrada i en definitiva d'un joc més net. És cert també que no depèn dels professionals, sinó dels clubs, federatius, jugadors, centres educatius i de la societat en general, i el regeneracionisme esportiu passa per conservar l'essencial de l'esport: la competició i el "fair play". Sense això difícilment tindrem un esport, de cara al segle XXI, amb implicacions formatives. Valdria comentar que en lloc de regeneracionisme esportiu hauríem de parlar de degeneracionisme esportiu.